

Arrest

nr. 150 006 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 september 2014 van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 15 oktober 2014 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HASOYAN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2011 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 oktober 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest nr. X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 8 augustus 2011 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 november 2011 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 21 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 8 augustus 2011 onontvankelijk, omdat er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd.

Op 28 november 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk.

Op 13 februari 2014 verklaarde de gemachtigde die aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam hij de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 3 september 2014 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen deze beslissingen bij arrest nr. X.

Op 16 maart 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 september 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden:

M.,I., geboren te (...)1972

+ echtgenote:

M.,S., geboren te (...)1971

in eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

M.,H., geboren te (...)1999

M.,P., geboren te (...)2002

Meerderjarige kinderen:

M.,V., geboren te (...)1995

M.,Sh., geboren te (...)1996

Nationaliteit: Servië

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 16.03.2014, waarvoor een adrescontrole werd uitgevoerd op 08.04.2014 met positief resultaat, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooraleer in te gaan om de reden van onontvankelijkheid, dient opgemerkt dat voorliggend verzoekschrift, ingediend op basis van artikel 9 bis, medische elementen bevat. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt echter duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, en aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een

medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. X van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. X van 26.04.2012).

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de hechte banden opgebouwd in België, hun vrienden- en kennissenkring en de scholing van hun kinderen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. De elementen van integratie behoren immers tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 06.05.2011 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 20.10.2011 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Desalniettemin volharden de betrokkenen in voorliggend regularisatieverzoek in hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland. Ze verwijzen naar hun asielaanvraag en stellen dat er in hun herkomstland voor hen geen veiligheid is omwille van hun afkomst. Ze menen dat de terugkeer een groot risico zou inhouden. Hier voegen ze nog aan toe dat ze getraumatiseerd zijn en lijden onder zowel suïcidale neigingen als aanvallen van depressie bij de gedachte aan een terugkeer. Ze beroepen zich op artikel 3 aan van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM).

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Hun asielrelaas heeft, zoals hierboven uiteengezet, reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag en het daarmee samenhangende onderzoek inzake de subsidiaire bescherming. De aanvraag werd afgewezen, derhalve kunnen de beweerde problemen niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De betrokkenen halen immers geen nieuwe elementen noch stavingsstukken aan wat betreft de vermeende problematiek in het herkomstland.

Wat de medische elementen aangaat, wordt hierboven reeds verwezen naar de geëigende procedure op grond van art. 9 ter. De betrokkenen hebben tot twee maal toe hun toevlucht genomen tot deze procedure.

- *De 1ste aanvraag dd. 08.08.2011 werd afgesloten met een onontvankelijke weigeringsbeslissing dd. 21.10.2011, met betekening op 24.11.2011.*
- *De 2de aanvraag dd. 28.11.2011 werd aanvankelijk ontvankelijk gezet op 04.01.2012. Dientengevolge werden de betrokkenen in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfstitel, het attest van immatriculatie. Op 13.02.2014 werd de aanvraag echter ten gronde geweigerd. Aan de betrokkenen werd tevens een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13, betekend op 17.03.2014. Tegen deze beslissingen is inderdaad een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.*

Daar een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft, kan dit laatste element echter niet worden ingeroepen als een buitengewone omstandigheid.

De betrokkenen wijzen op de duur van hun verblijf in het Rijk, menend dat de Belgische overheid hen steeds op haar grondgebied heeft gedoogd.

- *De duur van asielprocedure - namelijk om en bij de 5 maanden en 14 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).*
- *De duur van 9 ter -procedure vormt geen criterium voor een verblijfsregularisatie. Het verblijf volgend na de afsluiting van de asielprocedure werd enkel voorlopig toegestaan in afwachting van de*

behandeling van hun opeenvolgende regularisatieverzoeken en rechtvaardigt niet dat het verblijf van de betrokkenen geregulariseerd wordt.

- Geheel ten overvloede wordt opgemerkt dat zelfs indien de duur van alle procedures opgeteld zou mogen worden, quod non!, dan nog is de duur van het tijdelijk toegestane verblijf in het kader van die procedures minder dan 3 jaar, namelijk zo'n 2 jaar, 10 maanden en 11 dagen.

In deze context dient gezegd dat de verzoekers op geen enkel moment van hun verblijf werden "gemachtigd tot verblijf."

Aan de betrokkenen werd op 17.03.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, betekend. Zij hebben hier geen gevolg aan gegeven. Momenteel bevinden ze zich bijgevolg in illegaal verblijf.

Het is tijdens dit preciaire verblijf, dat hierboven werd geschetst, dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk precair en heden zelfs volstrekt illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

De betrokkenen stellen dat ze hechte banden hebben opgebouwd in België, ze verwijzen naar hun vrienden- en kennissenkring, beroep doend op art. 8 EVRM, en halen aan dat hun kinderen hier reeds meerdere jaren naar school gaan.

Art. 8 EVRM is in casu niet van toepassing aangezien het hele kerngezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoekers tonen niet aan dat er buiten het kerngezin nog andere familieleden van hen in België verblijven. Bovendien dient opgemerkt dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland of naar een derde land om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, noch vormt het een moeilijk te herstellen nadeel.

Geheel terzijde merken we op dat de betrokkenen voor zover bekend nauwe familiale banden hebben in het herkomstland daar mijnheer zijn moeder, één broer en 2 zussen heeft achtergelaten in Servië, terwijl mevrouw daar haar vader, drie broers en één zus heeft (zie asielrelaas dd. 06.05.2011). De meerderjarige kinderen, geboren respectievelijk in 1995 en 1996, hebben net als hun ouders het merendeel van hun leven (tot hun aankomst in België op 04.05.2011) in het herkomstland doorgebracht. De betrokkenen hebben sedert hun asielaanvraag steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat die scholing in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Dat de kinderen in België school hebben gelopen, geeft aan dat hun rechten niet werden geschonden door de Belgische overheid.

Aan de betrokkenen werd op 17.03.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, betekend. Ze hebben aan deze verplichting geen gevolg gegeven. Ze hebben van de grote schoolvakantie in de zomer geen gebruik gemaakt om terug te keren om zo een onderbreking van het schooljaar te vermijden. Bijgevolg kan opgemerkt worden dat de ouders de belangen van de kinderen schaden door zich moedwillig te installeren in illegaal verblijf. De verzoekers tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. De meerderjarige kinderen zijn niet langer schoolplichtig in België.

De betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen dit schooljaar 2014-2015 als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling zijn ingeschreven. Op dat vlak werd voorliggende aanvraag van 16.03.2014 niet geactualiseerd met een recent inschrijvingsbewijs. Indien een meerderjarige vreemdeling dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij of zij in sommige gevallen op basis van een studentenvisum via de voorgeschreven procedure eventueel terugkeren naar België om de studies hier verder te zetten.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "5. Redenen waarom verzoeker machtiging tot verblijf in België van meer dan drie maanden wenst te bekomen," waaronder de duur van hun gedoogd verblijf in België, hun inspanningen om Nederlands en een beetje Frans te leren, de werkwiligheid van de verzoeker, hun vrienden- en kennissenkring, hun aanpassing aan de Belgische

maatschappij en de leefregels, de getuigenverklaringen, hun vrees voor een terugkeer stellende dat men nog steeds op zoek is naar hem, de schoolgang van de kinderen en hun goede resultaten, de rust die ze in België hebben gevonden, dat ze hun leven hier hebben opgebouwd, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, klaarblijkelijk betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet verder behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van “de regels van behoorlijk bestuur”. Zij halen ook de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) aan.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘ De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoekers overeenkomstig artikel 9 bis wel degelijk onvankelijk is.

Verzoekers zijn niet in de mogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst en het is voor hen dan ook niet mogelijk om hun aanvraag in te dienen via een Belgische diplomatieke post in Servië.

In casu is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden.

Dit alles te meer gezien verzoekers uit hun land van herkomst, uit vrees voor hun leven, zijn moeten vluchten en hun leven nog steeds in gevaar is indien zij dienen terug te keren.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat- vluchteling terug te sturen naar het land van herkomst dat hij ontvlucht is om er bij de Belgische diplomatieke post de verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

De Belgische overheid heeft verzoekers steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf, simpelweg kan beweerd worden dat verzoekers wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zouden moeten verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekers in de jaren hebben opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Terugkeren naar hun land van herkomst zou een zeer groot risico inhouden voor verzoekers. Derhalve zijn zij genooddaakt hun aanvraag in België in te dienen.

Verzoekers zijn zeer getraumatiseerd door de feiten die zij meegemaakt hebben in hun land van herkomst en hebben suicide neigingen en depressieaanvallen bij de gedachte dat zij zouden dienen terug te keren voor de aanvraag van hun regularisatie.

Volgens het CGVS hebben verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoekers betwiste, dan nog houdt dit geenszins in dat de elementen waarop verzoekers hun asielaanvraag hebben gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van hun asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoekers in gevaar zijn bij hun terugkeer naar Macedonië.

Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoekers hebben het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoekers zich geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving en dat zij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekers in de jaren hebben opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Van verzoekers eisen zich terug naar hun land van herkomst te begeven om aldaar huidig verzoek in te dienen is totaal onredelijk, temeer gezien zij zijn moeten vluchten uit vrees voor hun leven hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken die bijgebracht werden in het kader van de asielaanvraag.

Verzoekers zijn van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Verzoekers hun centrum van belangen ligt inmiddels hier in België nu zijn hun leven opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekers willen zo snel mogelijk werken vanaf het ogenblik dat dit wordt toegelaten.

Verzoekers hebben dan ook alhier hun leven opgebouwd en zijn op dit ogenblik in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Verzoekers hebben tevens ernstige medische problemen waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Servië.

Er kan van verzoekers nu niet verwacht worden dat zij hun familie in de steek laten en dienen terug te keren naar Servië om aldaar de aanvraag te doen.

Ook gaan de kinderen van verzoekers naar school en zitten zij midden in het lopende schooljaar.

Tegenpartij stelt dat deze redenen onvoldoende zijn om buitengewone omstandigheden uit te maken. Dit is al te simplistische en de aanvraag van verzoekers dient op zijn minst ontvankelijk verklaard te worden aangezien verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers zijn hiertoe om de boven aangehaalde redenen niet in staat en hebben hiervoor de financiële middelen niet.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Tegenpartij weigert gewoon het dossier van verzoekers te onderzoeken door simpelweg te stellen dat de aanvraag maar in Servië dient te gebeuren.

Indien men de argumentatie volgt van tegenpartij is er geen enkel vluchteling die zijn aanvraag in België kan doen.

Verzoekers vragen zich dan ook af of dit geen willekeur inhoud aangezien men de aanvraag van verzoekers niet eens wenst te onderzoeken. Verzoekers vragen zich af hoeveel personen er daadwerkelijk terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen. De huidige regularisatie procedure heeft dan veel weg van willekeur. Indien men de juiste mensen kent of de nodige politieke invloed laat uitoefenen dan kan de regularisatie in sommige gevallen wel.

Verzoekers zijn van oordeel dat hun aanvraag vergezeld was van de nodige bewijsstukken die voldoende duidelijk aantonen dat verzoekers hun aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9 bis was dan ook wel degelijk voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Op dit ogenblik was immers de aanvraag 9 ter nog lopende.

Omtrent de vrees voor hun leven kan verwezen naar de asielaanvraag van verzoekers en de stukken die daar werden bijgebracht. Verzoekers zijn van oordeel dat deze elementen wel degelijk aantonen dat zij een vrees voor hun leven hebben die onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM vallen.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 15.09.2014 van de Dienst Vreemdelingen is dan ook genomen met machtoverschrijding.

Deze redenering van tegenpartij is niet correct en op het ogenblik van de aanvraag was aan alle ontvankelijkheidvoorwaarden voldaan, zodat de aanvraag op zijn minst diende onderzocht te worden.

De motivering van tegenpartij is juridisch niet correct.

Zo lopen de kinderen bijvoorbeeld nog steeds school zoals blijkt uit de bijgebrachte attesten.(stuk 4)

Ook is verzoekster wel degelijk ziek en kan zij onmogelijk terugkeren zoals blijkt uit een recent medisch attest. Er zal dan ook een nieuwe aanvraag 9 ter gedaan worden.(stuk 5)

Verzoekster kan dan ook onmogelijk de aanvraag indienen in haar land van herkomst.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘ De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

De bijgebrachte documenten en elementen houden wel degelijk buitengewone omstandigheden in waardoor de aanvraag in België mocht ingediend worden.

Tevens wordt er geen enkele motivatie ontwikkeld omtrent de aanvraag tot medische regularisatie die nog steeds lopende was en zeker was op het ogenblik dat de aanvraag 9 bis werd ingediend zodat op dat ogenblik voldaan was aan alle ontvankelijkheidvoorwaarden.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Verzoekers achten de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Zij menen immers wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen uit hun land van herkomst gevlucht te zijn uit vrees voor hun leven, en menen dat hun leven nog steeds in gevaar is indien ze moeten terugkeren. Zij menen dat de vaststelling van het CGVS dat zij geen gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève geenszins inhoudt dat hun problemen reeds werden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat immers een ruimere bescherming biedt. Verzoekers stellen in België banden te hebben opgebouwd die zo hecht zijn dat de verbreking ervan om de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt en dus totaal onredelijk is. Verzoekers voeren verder aan ernstige medische problemen te hebben die hen verhinderen naar Servië terug te keren. Zij wijzen erop getraumatiseerd te zijn door de feiten meegemaakt in hun land van herkomst en suïcideneigingen en depressieaanvallen te hebben bij de gedachte dat ze voor hun verblijfsaanvraag zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst. Zij stellen enerzijds dat verzoekster nog steeds ernstig ziek is, zoals blijkt uit een medisch attest gevoegd bij het verzoekschrift. Anderzijds menen zij dat hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen nog steeds lopende was, aangezien het beroep tegen de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter nog hangende was bij de Raad. Verzoekers menen dat in de bestreden beslissing geen enkele motivatie werd ontwikkeld omtrent deze medische verblijfsaanvraag. Verder voeren zij aan dan hun kinderen hier op school zitten en midden in het lopende schooljaar zitten. Verzoekers menen dat de gemachtigde heeft geweigerd hun dossier te onderzoeken en al te simplistisch heeft gesteld dat de aanvraag in Servië moet worden ingediend, hetgeen willekeur zou uitmaken. Verzoekers voeren tenslotte aan niet over de financiële middelen te beschikken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en uitgebreid de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekers kunnen dan ook in het geheel niet gevolgd worden waar zij stellen dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk gemotiveerd zou zijn. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient daarbij de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). De stukken die verzoekers thans bij het verzoekschrift hebben gevoegd en die niet voorlagen aan het bestuur wanneer het de bestreden beslissing nam, waaronder het medisch getuigschrift van 23 november 2014 of de recente schoolattesten, kan de Raad dan ook niet bij zijn beoordeling betrekken.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast op grond van de stukken in het administratief dossier dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag de volgende elementen hadden aangehaald als buitengewone omstandigheden: dat zij uit vrees voor hun leven zijn gevlucht uit hun land van herkomst, waar hun leven nog steeds in gevaar is omwille van hun afkomst, dat zij lange tijd op Belgisch grondgebied werden gedoogd, dat zij in België hechte banden hebben opgebouwd, en dat het verbreken daarvan een moeilijk te herstellen nadeel betekent, dat er nog een beroep hangend is bij de Raad tegen een ongegrondheidsbeslissing in hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers zeer getraumatiseerd zijn door wat zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt en suïcidegedachten en depressieaanvallen hebben bij de gedachte aan terugkeer, dat de problemen van verzoekers in het kader van hun asielaanvraag niet zijn beoordeeld in het licht van de ruimere bescherming die artikel 3 van het EVRM biedt, dat zij op grond van artikel 8 van het EVRM recht hebben op eerbiediging van hun gezins- en privéleven, en dat van hun kinderen, die hier sinds jaren naar school gaan, niet kan worden verwacht dat zij nu hun school moeten verlaten om de verblijfsaanvraag in Servië in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens gaat de bestreden beslissing uitvoerig in op de elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheden hadden aangevoerd in hun verblijfsaanvraag.

Waar verzoekers de gemachtigde verwijten dat hij willekeurig heeft gehandeld en geweigerd heeft hun zaak te onderzoeken door “simpelweg” te stellen dat zij hun aanvraag in Servië moeten indienen, kan de Raad dan ook niet volgen. Het dubbele onderzoek dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorschrijft impliceert immers net, zoals hierboven toegelicht, dat eerst moet worden vastgesteld of buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Pas wanneer voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waaronder het bestaan van deze buitengewone omstandigheden, dringt een onderzoek ten gronde zich op. Nu de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoekers geen dergelijke buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, heeft hij dan ook niet willekeurig gehandeld door de gegrondheid van de aanvraag niet verder te onderzoeken, maar heeft hij daarentegen gehandeld in overeenstemming met de vereisten van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst vooreerst op de vaststaande rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld in zijn arrest nr. X van 9 december 2009 *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

Gelet op deze vaststaande rechtspraak kon de gemachtigde dan ook oordelen dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie, die zij nog eens in het verzoekschrift uitgebreid opsommen onder *“5. Redenen waarom verzoeker machtiging tot verblijf in België van meer dan drie maanden wenst te bekomen”*, waaronder hun hechte banden opgebouwd in België, hun vrienden- en kennissenkring hier, de scholing van hun kinderen, hun werkbereidheid, hun aanpassing aan de Belgische maatschappij, hun inspanningen om Nederlands en Frans te leren, de getuigenverklaringen,

en de duur van hun gedoogd verblijf in België, elementen zijn die betrekking hebben op de gegrondheid en in de ontvankelijkheidsfase niet verder dienen te worden behandeld. Met betrekking tot de scholing van de kinderen wordt in de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd dat verzoekers niet hebben aangetoond dat scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden of dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur zouden nodig hebben die niet te vinden is in het land van herkomst of in een derde land. Verzoekers slagen er met hun loutere kritiek dat hun kinderen nog steeds naar school gaan niet in deze motivering te weerleggen. De Raad stipt daarbij aan dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156 325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Met betrekking tot de overige elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, wijst de Raad erop dat deze elementen conform de *supra* geciteerde vaste rechtspraak van de Raad van State in principe wel mogelijkwijs buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Het arrest maakt immers gewag van “vervolging in het land van herkomst” en “ernstige ziekte” als mogelijke buitengewone omstandigheid. De Raad acht de beoordeling door de gemachtigde dat deze aangehaalde elementen *in casu* niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden echter niet onredelijk, om de volgende redenen.

Verzoekers stellen uit hun land van herkomst gevlucht te zijn uit vrees voor hun leven, en stellen dat hun leven in gevaar is wanneer zij naar hun land van herkomst dienen terug te keren. De Raad stipt echter aan dat hierover in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd dat het asielrelaas van verzoekers reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van hun asielaanvraag en het daarmee samenhangende onderzoek inzake de subsidiaire bescherming. De Raad wijst er in dat opzicht op dat het CGVS verzoekers op 9 augustus 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, waarna de Raad op 18 oktober 2011 bij arrest nr. 68 735 deze weigeringsbeslissing bevestigde. Bijgevolg kunnen verzoekers in hun aanvraag niet dienstig aanvoeren kandidaat-vluchtelingen te zijn, waarvan zou verwacht worden dat zij in het herkomstland een regularisatieaanvraag indienen. De ongegrondheid van de vrees voor vervolging was reeds vastgesteld, ruim voor de thans bestreden beslissing. Verzoekers vermelden in hun regularisatieaanvraag en verzoekschrift wel dat zij recentelijk nog via familie hebben vernomen dat men nog steeds op zoek is naar hen. Dit is echter lang niet concreet genoeg om ondanks de weigeringsbeslissing van het CGVS en het bevestigend arrest van de Raad alsnog vervolging in het land van herkomst als buitengewone omstandigheid aannemelijk te maken. De gemachtigde heeft terecht gesteld dat betrokkenen geen nieuwe stavingsstukken aanbrengen wat betreft de vermeende problematiek in het herkomstland.

Verzoekers hebben in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden ook medische elementen aangehaald, met name dat verzoekers enerzijds ernstig ziek zijn en anderzijds getraumatiseerd zijn, en lijden aan suïcidale neigingen en aanvallen van depressie bij de gedachte aan een terugkeer. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde hierover geoordeeld dat deze elementen buiten de context van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vallen, zodat hieraan geen verder gevolg kan worden gegeven binnen deze aanvraag, nu de Vreemdelingenwet duidelijk een onderscheid maakt tussen twee onderscheiden procedures, met name enerzijds de humanitaire verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis*, en anderzijds artikel 9*ter* als unieke verblijfsprocedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Met betrekking tot deze procedure op grond van artikel 9*ter* wordt gesteld dat verzoekers er al twee maal gebruik van hebben gemaakt, waarbij het feit dat tegen een ongegrondheidsbeslissing binnen deze procedure nog een beroep bij de Raad hangende is geen buitengewone omstandigheid vormt, nu dergelijk beroep geen schorsende werking heeft.

De Raad herhaalt dat, zoals de Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. X van 9 december 2009, ernstige ziekte wel een buitengewone omstandigheid kan vormen die toelaat dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Het feit dat de Vreemdelingenwet in twee onderscheiden procedures voorziet, met name enerzijds artikel 9*bis* en anderzijds artikel 9*ter* als medische verblijfsprocedure, doet hieraan geen absolute afbreuk (in dezelfde lijn onder meer RvV 14 april 2014, nr. X; RvV 15 januari 2015, nr. 136 325; RvV 27 maart 2015, nr. X). De Raad beschouwt de principiële en absoluut geformuleerde stelling dat medische elementen buiten de context vallen van artikel 9*bis* echter *in casu* als een overtollig motief omdat de gemachtigde verder in diens motivering van de bestreden beslissing wel degelijk meer *in concreto* ingaat op de medische elementen door erop te wijzen dat verzoekers al twee procedures op grond van artikel 9*ter* van de

Vreemdelingenwet hebben doorlopen die respectievelijk onontvankelijk en ongegrond werden verklaard. *In casu* werden de medische elementen waarop verzoekers zich in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben beroepen reeds door hen ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 28 november 2011, die op 13 februari 2014, na een grondig en omstandig onderzoek van deze medische elementen door de arts-adviseur, door de gemachtigde ongegrond werd verklaard. De arts-adviseur had hierbij vastgesteld dat verzoekster in Servië reeds toegang had gehad tot een psychiater voor de komst naar België en deed een uitvoerig onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Servië, zowel aangaande het suïciderisico in het kader van het aangehaalde posttraumatisch stresssyndroom als in het kader van de overige aandoeningen. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de gemachtigde wel degelijk een motivatie ontwikkeld aangaande het destijds hangende beroep en niet onredelijk gehandeld door te stellen dat het feit dat nog een beroep hangende was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, niet als bijzondere omstandigheid kan worden weerhouden, gelet op het gebrek aan schorsende werking van dergelijk beroep. De medische regularisatieprocedure werd wel degelijk beëindigd door de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. De Raad ziet niet in hoe verzoekers' hypothetische beschouwingen over de uitkomst van de beroepsprocedure bij de Raad het bestaan van buitengewone omstandigheden kunnen aantonen. Het beroep ingesteld bij de Raad tegen deze beslissing werd bovendien verworpen bij arrest nr. X van 3 september 2014.

Waar verzoekers tenslotte nog stellen niet over de financiële middelen te beschikken om hun verblijfsaanvraag in te dienen in hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat zij dit niet als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald in hun verblijfsaanvraag, zodat de gemachtigde thans niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers deze loutere bewering ook geenszins staven.

De beweerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt bij de bespreking van respectievelijk het tweede en derde middel behandeld. Hier past het echter reeds op te merken dat in principe deze artikelen enkel kunnen geschonden worden in geval van verwijdering, terwijl de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Nu de bestreden beslissing een beslissing is waarbij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoorden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt deze minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt onzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen”* (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepalingen. Zoals *infra* zal blijken bij de bespreking van het tweede en derde middel, kan geen schending van deze bepalingen worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoekers niet volgen waar zij stellen dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk en draagkrachtig zijn en dat de beslissing zodus niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers nog de schending van “de regels van behoorlijk bestuur” aanvoeren, lichten zij dit geenszins toe en laten zij na uiteen te zetten welke algemene beginselen van behoorlijk bestuur zij door de bestreden beslissing geschonden achten en op welke manier, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijk wijze werd aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“Verzoekers kregen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekers bij hun terugkeer het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekers, blijkt te meer dat verzoekers in gevaar zijn bij terugkeer naar Servië.

Door hun land te ontvluchten hebben verzoekers zich eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij het slachtoffer zullen zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekers vrezen zoals hoger aangetoond terecht voor hun leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekers.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekers.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

De Raad wijst erop dat onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze artikel 14 van het EVRM, dat overigens betrekking heeft op het anti-discriminatiebeginsel, door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de bescherming geboden door “de Conventie van Genève”. Ondanks het feit dat er meerdere Conventies van Genève zijn, lijken zij te doelen op het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Hiermee gaan zij er echter enerzijds aan voorbij dat het CGVS en de Raad het asielrelaas van verzoekers niet alleen hebben onderzocht in het licht van de bescherming geboden door het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens met het oog op een eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Anderzijds is het zo dat de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet wel zeer nauw aansluit bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM en dat verzoekers nalaten te duiden welk verdergaand aspect van artikel 3 van het EVRM niet zou onderzocht zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de gemachtigde

wel degelijk extra gemotiveerd heeft omtrent de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM en zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de afgesloten asielprocedure. Zoals *supra* reeds gesteld is de loutere bewering dat uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekers, zou blijken dat zij in gevaar zijn bij een terugkeer naar Servië, lang niet voldoende concreet en in het geheel niet gestaafd met een begin van bewijs, zoals nieuwe stavingsstukken, hetgeen terecht door de gemachtigde wordt opgemerkt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen, evenmin als een motiveringsgebrek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3.3 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekers bij hun terugkeer niet in veiligheid zullen zijn.

De vrees voor hun leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekers terug zouden keren naar hun land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekers is geenszins gewaarborgd in hun land van herkomst, temeer vermits zij hun land van herkomst verlaten hebben en zij zullen blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekers hebben geen inkomen en hebben geen plaats om te verblijven in Servië.

Indien zij gedwongen zouden worden om terug naar Servië te gaan, hebben zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en zijn zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Voor verzoekers is het quasi onmogelijk om in hun land van herkomst een familieleven te leiden.

Verzoekers hebben inmiddels een band opgebouwd hier in België en hebben zich geïntegreerd in de maatschappij en hebben hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Tevens heeft verzoekers het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

De stukken die werden bijgebracht in het kader van de aanvraag tot machtiging laten er geen twijfel over bestaan dat verzoekers in België een groot netwerk van relaties en vriendschappen heeft opgebouwd.

Vele Belgen zijn ontegensprekelijk van oordeel dat verzoekers in België moeten kunnen blijven.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekers in de jaren hebben opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Verzoekers zijn sedert 2011 in België.

Indien verzoekers zouden moeten teruggaan naar hun land van herkomst zou dit onrechtvaardig zijn en een humanitair onrecht uitmaken.

Het is op grond van de regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid rekening houdt met de gevolgen van de regel dat de aanvraag moet gebeuren in het land van herkomst.

Het is voor verzoekers onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst, temeer gezien zij reeds meer dan 4 jaar in België zijn.

Verzoekers zijn van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette en hieronder nog te vermelden elementen ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Met betrekking tot artikel 5 van het EVRM zijn verzoekers van mening dat zij bij terugkeer niet in veiligheid zullen zijn, dat zij blootgesteld zullen worden aan represailles wegens landverraad, dat ze geen inkomen hebben noch een plaats om te verblijven in Servië en niet in staat zullen zijn om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken.

De Raad merkt op dat verzoekers met deze louter algemene en summiere beweringen niet duidelijk maken op welke manier artikel 5 van het EVRM, dat betrekking heeft op arrestatie en detentie, zou worden geschonden. Waar zij opnieuw asielgerelateerde motieven aanhalen, zoals het risico op represailles, dragen zij opnieuw geen concrete elementen aan of een begin van bewijs, waarmee een schending aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet vastgesteld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, het in de eerste plaats hun taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekers met hun kinderen een gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekers strikt genomen geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen ondanks het feit dat zij wel gedurende geruime tijd tijdens hun verblijf in het Rijk over een attest van immatriculatie beschikten, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Volgens verzoekers is het *quasi* onmogelijk om in hun land van herkomst een familieleven te leiden.

De Raad wijst er echter op dat verzoekers deze bewering noch concreet toelichten, noch met een begin van bewijs ondersteunen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit het asielrelaas blijkt dat verzoekers familiale banden hebben in het herkomstland, namelijk de moeder, een broer en twee zussen van eerste verzoeker, en de vader, drie broers en een zus van tweede verzoekster, terwijl de meerderjarige kinderen het merendeel van hun leven in het herkomstland hebben doorgebracht. Deze motivering wordt door verzoekers met hun summiere en ongestaafde bewering geenszins weerlegd, zodat de Raad niet kan inzien waarom het voor verzoekers *quasi* onmogelijk zou zijn hun familieleven in het land van herkomst te hervatten. Verder merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing het volledige kerngezin van verzoekers betreft, terwijl zij niet aantonen dat er nog andere familieleden in België verblijven, zodat ook van een verbreking van de familiebanden *in casu* geen sprake is.

Met betrekking tot hun privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM merken verzoekers op dat zij zich hier geïntegreerd hebben en een groot netwerk van relaties en vriendschappen hebben opgebouwd. Zij menen dat deze banden zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekent. Zij stellen het recht te hebben om relaties met anderen te ontwikkelen en onderhouden.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Het EHRM benadrukt eveneens dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59). Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen in het kader van het recht op een privéleven nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan and others v. Norway, §§68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 Konstatinov v. the Netherlands, § 46 ; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, § 42).

Niettemin is het ook weer aan verzoekers om dit privéleven aannemelijk te maken. Gezien verzoekers op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds vier jaren in België verbleven, een groot aantal getuigenissen van vrienden en kennissen hadden voorgelegd zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging en kinderen hebben die hier reeds jaren naar school gaan, kan het bestaan van een privéleven worden aangenomen.

Evenwel herhaalt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Nu het thans een situatie van eerste toelating betreft, aangezien aan verzoekers geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38), en dit aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij

bestaat het belang van de staat erin respect af te dwingen voor de Vreemdelingenwet, hetgeen een element is van immigratiecontrole of een overweging inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). In dat opzicht dient te worden opgemerkt dat verzoekers geenszins aannemelijk maken waarom zij hun land van herkomst geen privéleven zouden kunnen ontwikkelen of hernemen. Zij gaan hier in hun middel op geen enkele manier op in. Verzoekers hebben inderdaad ongeveer vier jaar in België doorgebracht, in precair verblijf, en hebben hier in die tijd een privéleven ontwikkeld. Deze vier jaar in precair verblijf wegen echter niet op tegen de veel langere periode die verzoekers in hun land van herkomst hebben doorgebracht. Hoewel de Raad kan volgen dat het verbreken van de in België opgebouwde relaties een nadeel kan meebrengen voor verzoekers, is dit *in casu* niet dermate zwaarwegend dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van het privéleven van verzoekers.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet vastgesteld, evenmin als een motiveringsgebrek in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES